

som det ærede Medlem er altfor ung her i Tinget til at fremsætte, saa det kan jeg lade ligge. — Hvis min Hukommelse ikke ganske slaar fejl, tror jeg at kunne sige, at man ikke i Protokollen over det politiske Udvalgs Forhandlinger vil finde Navnene Adler, Breitscheidt og Aage Friis m. fl. Alt det har der ikke været Tale om i det politiske Udvalg. Men min Erindring tilsiger mig paa den anden Side, at Udenrigsministeren har i det politiske Udvalg, før disse Navne blev nævnt i Pressen, fremlagt — ja, det kan jeg ikke en Gang sige, men sagt os tydeligt, at han ikke har ført Forhandlinger med Tyskland, og det var det, jeg ogsaa nævnede den 23. Oktober og advarede imod her i Rigsdagen. Min Udtalelse om Udenrigsministerens Optræden i det sønderjyske Spørgsmaal, som jeg fremsatte forleden, holder jeg fast ved nu.

Hvad selve det sønderjyske Spørgsmaal angaar . . . (Taleren maatte her, overvældet af sin Bevægelse, afbryde sin Tale).

Formanden: Folketingsmanden for Ribe Amts 5te Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Slebsager: Den højtærede Indenrigsminister har søgt gennem sine stærke Udtalelser paa Forhaand at fælde en Dom, som det bliver Befolkningens Sag at fælde. Naar de omtalte Forhandlinger bliver offentliggjort, bliver det Befolkningen, der skal fælde Dommen over, hvordan det hele ligger, og ikke den højtærede Indenrigsminister alene. Forhaandsdomme har vi ingen Brug for. Det, som jeg udtalte i mit første Foredrag med Hensyn til den højtærede Udenrigsministers Stilling til det danske Nordslesvig, en Udtalelse, der var brugt i et Blad om, at han havde staaet som en Mur mellem Nordslesvig og Danmark under Krigen, holder jeg fast ved; thi Udenrigsministeren har under Krigen indtaget et køligt Forhold i hele dette Spørgsmaal. Nu har man søgt at lede Diskussionen ind paa en Række af Afveje, men lad os vende tilbage til dette Udgangspunkt, for det var dér, vi begyndte. Og der er Forholdet det, at Udenrigsministeren faktisk næsten ikke taalte, at der under Krigen blev nævnt et medfølgende og deltagende Ord for Nordslesvig i den danske Presse.

Udenrigsministeren (Scavenius): Det er et ganske ejendommeligt Indtryk, man faar her. Vi hører først Partiet Venstres Fører udtale de Ord, han lige nu fremkom

med, og som, foruden for mig at være saadanne, at jeg jo ikke paa nogen Maade kan beklage mig over dem, tillige gav Udtryk for den dybe Bevægelse, han føler ved at se dette Spørgsmaal behandlet bl. a. af det ærede Medlem fra Guldager (Slebsager) paa denne Maade. Ikke desto mindre hører vi nu dette ærede Medlem fastholde — ja, hvad er det, han fastholder efter alt dette her: Atter sine løse og uvederhæftige Paastande, sine Forhaandsdomme for at bruge det Udtryk. Men naar nu hele Materialet kommer frem, vil man se, hvad der i Virkeligheden er om dette. Under Krigen var det anderledes. Under Krigen anerkendte man, ikke mindst fra Partiet Venstre, fuldt ud den Politik, der blev ført med min Ringhed som Udenrigsminister til Forsvar for dette Lands Interesser. Under Krigen har jeg nok set, at den Presse, som har været Landets største Skade, letsindigt har villet kaste det sønderjyske Spørgsmaal i Utide ind i Debatten; men fra de politiske Partier har jeg ikke, ikke en Gang fra det konservative Folkeparti, under Krigen mødt Kravet om i Utide at optage dette Spørgsmaal i den offentlige Debat, selvfølgelig tør jeg sige, heller ikke fra Partiet Venstres Side. Det er da ganske mærkværdigt, at det ærede Medlem nu mener at kunne fremsætte denne Paastand. Han har hentet den fra et Partiblads, som han jo henter det meste af, hvad han fremfører her i sine saakaldte politiske Indlæg, fra saadanne Steder, men løst og uvederhæftigt bliver det alligevel. Under Krigen var det anderledes. Da forstod alle, at den Politik, der blev ført, var rigtig, og da forstod alle, hvor skæbnesvangert ikke alene for Danmark, men maaske allermest for de danske Sønderjyder, det vilde være, hvis i Utide denne Diskussion var blevet rejst. Dette er Forholdet, og jeg bærer derfor uden nogen Anstrengelse eller Besvær de Beskyldninger, man nu retter mod mig.

Jeg kunde sige, at det havde jo været menneskeligt mere tiltalende for den Agtelse, man gerne vil have selv for politiske Modstandere, hvis blot et lille Glimt af dette havde været anført overfor mig under Krigen. Men jeg har ikke lagt Mærke til denne Iver hos det ærede Medlem fra Guldager, medens der var Fare paa Færde. Jeg har Indtrykket af, at nu, da det hele er overstaaet, da man ikke længere behøver at regne med de Forhold, som den Gang var afgørende, nu vil man gerne slaa en lille Kapital af, at man har et varmere Hjerte for Sønderjylland end andre her i